

— Може, підемо надвір, — мовив Андерс і гепнувся на ліжко Калле.

Калле кивнув головою. Авеж, він піде. В кожному разі, йому треба до вечора обійти вулиці: а раптом виявиться щось підозріле. Правда, на це є поліція, та Калле вже досить начитався всього, щоб знати, чого вона варта. Поліцай не впізнає убивці, хоч би й перечепився за нього черевиком.

Калле сховав збільшувальне скло до шухляди письмового стола і разом із Андерсом загупав сходами вниз, аж весь будинок задрижав до самих підвалин.

— Калле, не забудь, що тобі треба ввечері полити ягоди!

То мама виглянула з кухонних дверей.

Калле махнув їй рукою. Хай не хвилюється, він полле ягоди! Але трохи згодом. Коли пересвідчиться, що в місті не вештаються ніякі підозрілі типи. На жаль, великої надії немає, що пощастиТЬ здібати злочинця, але заспокоюватися ніколи не треба. А то вийде, як у фільмі «Справа Бакстана». Уже така була спокійна околиця, що далі нікуди, аж раптом маєш — постріл серед ночі, а тоді чотири вбивства поспіль! Злочинці на те й розраховують, що ні кому на думку не спаде запідозрювати щось у такому маленькому містечку, та ще й такого чудового літнього дня. Але вони не знають Калле Блюмквіста!

Унизу містилася крамничка з вивіскою «Бакалія Віктора Блюмквіста».

— А ви, дядьку, хіба не підпишетеся? — спитала Єва-Лотта.

— Ні, я цілком певний, що втримаюся, — відповів дядько Ейнар. — Між іншим, тут холодно й вог-

ко, і мої старі кістки дають себе знати. Ходімо вже на сонце!.. І ще одне, — повів він далі, коли двері за ними зачинилися: — Нас тут не було, збагнули? Нікому ні слова.

— Як? Нікому не казати? — обурилася Єва-Лотта.

— Ні, моя прекрасна панночко! Це державна таємниця, — застеріг дядько Ейнар. — І не забудь цього, а то я знову тебе вщипну.

— Спробуйте-но! — отказалася Єва-Лотта.

Сонце засліпило їх, коли вони вийшли з темного підземелля, а спека здавалася майже нестерпною.

— А може, я доскочу вашої ласки лимонадом і тістечками, га? — запропонував дядько Ейнар.

Єва-Лотта милостиво кивнула:

— Часом ви, дядьку, можете щось гарне придумати!

Вони сіли в літній кав’янрі до столика біля самого поруччя на березі річки. Звідси можна було кидати крихти жадібним окунцям, що підплівали до берега й ледь не вистрибували з води.

Високі липи кидали приємну тінь на столик. А коли дядько Ейнар замовив тацю тістечок і три пляшки лимонаду, то навіть Калле погодився, що дядькову присутність у місті можна стерпіти.

Дядько Ейнар погойдався на стільці, кинув кілька крихт окуням, потарабанив пальцями об стіл, трохи посвистів і врешті сказав:

— Їжте скільки влізе, але швидко! Не сидіти ж нам тут цілий день.

Калле підійшов і собі зазирнув. Зібралися всі діти з їхнього кварталу та ще й чимало «чужоземців». На передній лавці, крім того, розсівся дядько Ейнар, коло нього сиділи пекар і пані Лісандер, а за ними Калле примітив і своїх тата й маму.

— Я так хвилююся, що мені аж ноги підгинаються, — жалібно сказала Єва-Лотта. — Будьте готові до того, що в акробатичному номері я звалюсь вам на голову. І кобила нині в поганому гуморі, боюся, що пропаде моя їзда.

— Гляди-но, не осором нас, — попередив її Андерс.

— Час починати! — гукнув дядько Ейнар.

— Ми самі знаємо, коли починати, — сердито завважив директор до артистів.

А проте надів свій циліндр, чи, радше, циліндр пекаря Лісандера, відчинив дверцята, схопився за мотузку й з'їхав на арену. Єва-Лотта загула, наче в сурму, і глядачі прихильно заплескали.

Тим часом Калле збіг сходами, відв'язав від дерева кобилу й повів її поміж лавками перед очима в захоплених глядачів.

Директор зняв циліндра, вищукано вклонився, взяв з-під стіни батога й ляснув ним. І він, і глядачі сподівалися, що кобила бадьорим чвалом побіжить навколо арени, але вона не мала наміру бігти, а просто безтямно вступилася в глядачів. Директор іще раз ляснув батогом і прошепотів так, що всі почули:

— Ну, гайда,стерво!

